

EGY KUTYA HAZATÉR
SHELBY
TÖRTÉNETE

W. BRUCE CAMERON

W. Bruce Cameron

EGY KUTYA HAZATÉR
SHELBY
Története

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2022

**Teresa A. Miller, Thomas „TJ” Jordi,
Megan Buhler, Brian Turi
és April Morley,
köszönöm, hogy segítettetek,
hogy Shelby szeretetben, biztonságban
és melegben éljen, boldogan.**

1

Az első napokból csak néhány dologra emlékszem. Természetesen ott volt velem az anyám. Először nem láttam őt, de éreztem a szagát, és a teste megnyugtató melegét a sűrű bundája alatt. Az anyám volt a meleg és a biztonság, és a tej, amivel megtöltöttem a gyomromat, hogy azután elégedetten elálmosodva összegömbölyödjek mellette.

Hangokat is hallottam. Néha éles nyiffanások vagy vakkantások voltak. Néha egy csattanás, amitől összerándultam, még álomban is. Volt valami zörgő, csörgő hang is, amit rendszeresen hallottam, meg egy halk csörgedezés, ami sosem hallgatott el.

Ezt mind megnyugtatónak találtam. A csörgedező hangot, az anyámat és az összebújva alvó szőrös testek közelségét.

Így kezdődött minden.

Pár nap múlva kinyílt a szemem, és már tovább tudtam ébren maradni, mint korábban. Kezdtem mindenfélét megtanulni.

Megtudtam, hogy az anyám jó nagy, és rövid, fehér szőre van, nedves orra meg széles, kocka alakú feje. És hosszú nyelve. Olyan hosszú nyelve volt, hogy amikor megmosdatott, felbukfenceztem.

Voltak testvéreim is! Ez meglepetésként ért. Tőlük eredtek a kis vakkantások és nyiffanások, amiket hallottam. Részei voltak annak a valaminek is, ami melegen tartott engem, úgyszólván kedveltem őket, még ha elég gyakran rám is léptek.

A fiútestvéreim közül kettő fehér volt, mint az anyám. Egy másik barna, fehér és fekete foltos. A lánytestvérem barna volt, és fekete, és egy parányi fehér paca volt a mellén – épp, mint nekem. Magamban el is neveztem Pacának.

A csörgedező hang, amit éjjel-nappal hallottam, egy hosszú, kanyargós kerti tömlőből eredt, ami a földön hevert. Víz folyt belőle, és egy fémtálba csepegett. Néha az anyám odament, és ivott a tálból. Én viszont nem foglalkoztam vele, és az alomtársaim sem. Nekünk nem volt másra szükségünk, csak az anyánk tejére.

A csattanás, amit olyan gyakran hallottam, a közeli házból jött, ahogy kiderítettem. Naponta kétszer kinyílt az ajtó azon a házban, és egy nő lejött pár lépcsőfokon az udvarba, ahol mi laktunk.

Az ajtó becsapódott mögötte, éles, hangos csattanással, a nő pedig előrecsoszogott. Egy barna dologgal tele tálat tett a földre az anyánk közelében, aztán visszament a házba.

Ő volt az első ember, akit valaha is láttam. Őszintén szólva nem gondoltam, hogy különösebben érdekes lenne. Sosem maradt ott, hogy szóljon hozzánk, vagy megszimogasson minket, ezért úgy döntöttem, hogy nem nagyon kell vele foglalkoznom.

Amikor a nő letette a tálat a földre, az anyám felállt, néha közben lerázott magáról egy-két kölyköt, és odament. Akkor újra meghallottam azt a csörrenő hangot. Ez a láncból eredt, ami az anyám nyakörvéhez volt kapcsolva. A lánc másik vége egy hosszú pálcához csatlakozott, ami a földbe volt leszúrva.

Mikor az anyám megmozdult, a lánc csörgött. Mikor megrázta a fejét, vagy nyújtózkodott, a lánc hangosan zenélt. Amikor pedig ismét letelepedett, a lánc elhallgatott.

Az anyám a tábla dugta az orrát, és felhabzsolta belőle a barna dolgot. Mikor a lábam egy kicsit jobban megerősödött, néha odamentem, hogy megszagoljam ezt a valamit, de az illat nem volt túl izgalmas a számomra. Nem értettem, az anyám miért szereti annyira.

Sok más, a barna darabkákkal tele tálnál jóval érdekesebb dolog is volt az udvaron. Ahogy idősebb lettem, jobban meg is ismertem őket.

Itt voltak először is a pitypangok. Bolyhos sárga korongok, erős száruk végén. Nem volt túl jó ízük, de amikor megharaptam őket, imbolyogtak és táncoltak a szárukon, és ez majdnem olyan volt, mint egy játék.

És a botok! Mindenütt voltak botok az udvaron. És a botoknak *tényleg* jó ízük volt. Különösen, mikor a fogaim kezdtek kibújni, és le tudtam harapni darabkákat a kergükből.

Az is jó volt a botokban, hogy a testvéreim is akarták őket. Ez azt jelentette, hogy ha nekem volt egy botom, nekik pedig nem, olyankor játszhattuk az „Enyém a bot, és nem adom oda” játékot.

Imádtam ezt a játékot!

A húgom különösen jól játszott velem. A fiútestvéreim az anyám közelében akartak maradni inkább, de hogyha szereztem egy botot, Paca addig kergetett, amíg le nem ejtettem, hogy ő felkaphassa. Akkor én kezdtem őt üldözni.

Milyen csodás dolog volt ez!

Paca meg én napról napra erősebbek lettünk, és az egész udvart bejártuk játék közben. Mást is játszottunk. Ott volt a „Kaj el, ha tudsz!”, a „Lebirkózlak” és a „Nézd, milyen félelmetes vagyok”. Ez mind remek játék volt, és amikor kijátszottuk magunkat, viszszaosztottunk az anyánkhoz egy adag tejt és egy jó kis szunyókálásért.

Így telt az életem, míg egy nap, miután kicsapódott az ajtó, az ember hölgy letett egy tálat az anyámnak és egy tálcát nekünk is, valami sötét színű, ragacsos péppel. A testvéreim meg én *imádtuk* ezt a dolgot! Felnyalogattuk és megrágtuk és beleálltunk és belehemperegtünk. Leettem a ragacsot a tálcáról, a lábamról és Paca arcáról is. Ez a ragacs remek volt! Még mindig szoptam az anyám tejét, de inkább csak a kényeztetés miatt, nem azért, mert éhes voltam. Főleg most, hogy a testvéreimet beborította a ragacs, és bármikor le lehettem róluk!

Egy nap, miután tisztára nyalogattam Paca arcát, ő meg az enyémet, birkózni kezdtünk. Paca lerázott engem, én pedig odébb gurultam, és egyre csak gurultam, amíg bele nem ütköztem valamibe, amit már korábban is láttam, de nem nagyon foglalkoztam vele.

A kerítés volt az.

Ez volt az első alkalom, hogy igazán megvizsgáltam a kerítést. Teljesen körbevette az udvarunkat, és olyan hideg drótból készült, aminek nem volt jó íze. Tudom, mert megpróbáltam beleharapni.

Odajött Paca, és rágni kezdte a fülem, hogy figyeljek rá. De én megráztam a fejem, ő felbukott, én pedig tovább szaglásztam a kerítést.

Valami megragadta a figyelmemet.

A kerítés túloldaláról valami ismeretlen szagot éreztem. Nagyon-nagyon érdekes szagot.

Később megtudtam, hogy a szagnak, amivel ekkor találkoztam először, az a neve, hogy csirkehús.

Ezt akkor még nem tudtam. Csak annyit tudtam, hogy a farkam még a szimatoló orromnál is gyorsabban kezdett mozogni ide-oda.

Gyorsan nőttek ezekben a napokban, ahogy a testvéreim is. Annyi ragacsos pépet ettem, amennyit csak tudtam, mielőtt elfogyott, de még így is mindig éhes voltam egy kicsit.

Kezdett érdekesebbnek tűnni az anyám táljában lévő barna holmi illata is. Ennek a dolognak pedig a kerítés túloldalán egy kicsit olyan volt a szaga, mint a darabkáknak abban a tálban... csak még jobb. Sokkal, de sokkal jobb. Annyival jobb, hogy önkéntelenül is megnyaltam a számát.

Az orromat arra a helyre tettem, ahol a kerítés találkozott a földdel, és még erősebben kezdtem szaglászni. Az az ízletes ismeretlen szag nagyon közel volt... Csak pár centire. De a kerítés visszatartott, úgyhogy nem értem el.

Paca rájött, mit csinálok. Odajött a kerítéshez, és letette az orrát az enyém mellé. Ő is erősen szimatolt.

Én meglöktem az orrát, ő meglökte az enyémet, és akkor felfedztünk valami különleges dolgot.

Egy lyukat!

A kerítésben volt egy rés, éppen ott, ahol a fémdrót a földre ért. Nem volt nagy a lyuk. Az anyám nem tudott volna átférni rajta. Ám amikor én teljesen lelapulva a hasamra feküdtem, és tekergőzve előretoltam magam a hátsó lábammal, át tudtam rajta préselni magam.

Egyszer csak ott voltam a kerítés másik oldalán. És az a dolog, aminek olyan jó illata volt, ott hevert éppen mellettem a földön!

Odakaptam hozzá, de kicsúszott a fogaim közül. Paca is átnyomakodott mögöttem a kerítésen, és ő is megragadta a jóízű ételt, de ugyanaz történt vele is. Nem szoktunk még hozzá a rágáshoz, és nem volt elég erős az állkapcsunk.

De nem adtuk fel. Harapdáltuk és nyalogattuk azt a darab csirkehúst, és néhány további próbálkozás után mindkettőnknek sikerült leszakítania egy parányi falatkát, aminek csodálatos íze volt. Nagyot nyeltem, és a falat egyből lecsúszott a torkomon a gyomromba, amitől csak még többre vágytam.

Pár perc alatt teljesen elfogyott a csirke, és a húgommal már csak a zsíros foltot nyalogattuk, ahol a fűben hevert.

Az udvarból éles, sürgető vakkantást hallottam. Az anyánk volt az. Felnéztem, és láttam, hogy olyan közel áll a kerítéshez,

amennyire csak a lánc engedte. Ismét vakkantott, és én megértettem, hogy hív.

Visszanyomakodtam a kerítés alatt, a nyomomban Pacával, és odafutottam az anyámhoz. A farkamat csóválva próbáltam beszámolni neki a csodálatos kalandomról. Ő végigszaglászott engem, majd a húgomat is, aztán addig böködött az orrával, amíg mellé nem feküdtem. Jót aludtam, közel az anyámhoz meg az alomtársaimhoz. De nem felejtettem el, amit a kerítés túloldalán találtam.

Az a darabka csodálatos ennivaló megmaradt az emlékezetemben, amint tovább nőttünk a testvéreimmel. Az anyánk már nem szoptatott minket, elfordult az apró, éles fogaktól, amiket növesztettünk. Ami azt jelentette, hogy csak a ragacson éltem. Ami rendszerben lett volna, csakhogy mintha soha nem lett volna elég! Mindig többet akartam. Amikor este összegömbölyödtem, hogy aludjak, a gyomrom néha morgott, mintha csak mérges volna rám.

Az a lyuk a kerítésen időről időre visszavonzott. Van odakint több ennivaló is? Van még abból a csodálatos csirkehúsból? Vagy van talán valami... még jobb?

Jobb, mint a csirke? A gondolattól folyni kezdett a nyálam. *Álmodtam* is róla.

Nekitámaszkodtam a kerítésnek, és szimatoltam. Egyszer még át is nyomakodtam rajta. De nem volt több csirkehús a földön, és a szagát sem éreztem a közelben. Sem más ennivalónak.

Az anyám figyelmeztetően vakkantott, én pedig visszakúsztam a kerítés alatt, és hozzábújtam, ő pedig megszaglászott és megnyalogatott.

De a gyomrom hangosan morgott rám aznap éjjel. Ennivalót kért.

Másnap visszatértem a lyukhoz a kerítésen.

Paca is jött velem. Bedugtam a fejem a lyukba, és szimatoltam, míg a húgom megpróbált felmászni a hátamra.

Nem éreztem újabb csirkehúst. De éreztem *valaminek* a szagát.

Valami *nagy* illat volt. Csak így tudtam leírni magamnak. Föld és fű szaga keveredett benne, meg vízé és apró, szőrös állatoké, amik gyorsan mozogtak. Volt benne más kutyák szaga, és embereké. Meg por és szél és csípős, füstös szagok az autókból, amik föl-le jártak az úton az udvarunk közelében.

Az udvarunkon túl létező világ szaga volt. És abban a világban kell hogy legyen még több ennivaló. Valahol abban a világban kell hogy legyen még egy darab csirkehús. Vagy esetleg még több ragacs.

Nem akartam elhagyni az anyámat. A lelkem egy része ott akart maradni az udvaron, játszani és birkózni az alomtársaimmal, elaludni a családom melegében.

De hívott a nagyvilág illata. Mintha húzott volna a kerítés résén keresztül.

Paca leesett a hátamról, én pedig a hátsó lábaimmal toltam magam fészkelődve előre. A lyuk mintha összement volna, mióta először átmentem rajta, ami furának tűnt. Most szorosabb volt, de azért sikerült átvergődnöm rajta.

Paca követett.

Visszanéztem, és láttam, hogy az anyám ott ül, ahol mindig szokott, a karóhoz rögzített lánc végén. Félrehajtotta a fejét, és engem nézett. De ezúttal nem vakkantott, hogy visszahívjon.

Talán ő is tudott a külső világról, tudta, milyen nagynak érződik az illata, még ha nem is volt képes velünk tartani. Ő nem fért volna át a lyukon, és a lánc sem engedte volna.

De azt gondoltam, talán megérti a csirkehús dolgot. Tudja, eljött az ideje, hogy Paca és én megkeressük. Vagy azt, vagy bármi mást, ami még várhat ránk.

2

A húgom meg én gyorsan kezdtük megismerni a világot. Az egyik legelső dolog, amit megtanultunk, az volt, hogy a világ tele van kerekkel, amiktől a kutyáknak távol kell maradniuk.

Amikor átpréseltük magunkat a kerítésen, végigballagtunk egy keskeny úton, aminek egyik oldalán a mi fémkerítésünk volt, a másikon pedig egy fakerítés. Ez egy számunkra ismeretlen helyre vitt minket – egy kemény ösvényhez. Ez távolabbra futott a világba, mint amennyire elláthattunk volna, és éreztük a szagokból, hogy sok-sok különböző láb járt már rajta.

Orromat a földre szegezve erősen szimatoltam, amikor valami elhúzott mellettem, sokkal gyorsabban, mint amilyen gyorsan egy kölyökkutya tud futni.

Két kerek, fekete dolog – a kerek – forgott nagyon sebesen, és egy ember ült a kerek felett.

– Vigyázz, kutyus! – kiabálta az ember, ahogy elrobogott mellettünk.

Meglepett vakkantással szökkentem hátra. Paca leült, és vékony hangján megugatta a fura dolgot, amint az továbsietett.

Nekem nem tetszett. Eldöntöttem, hogy a kerekék nem kutyának valók.

Más dolgok is elrobogtak mellettünk kerekeken. Ezek autók voltak. Tudtam róluk, mert láttam, hallottam és szagoltam őket az udvarunkról. Ezek még gyorsabban mentek, mint a kétkerekű szerkezetek. Ám néha megálltak, és nem mozdultak egyáltalán.

Ez zavarba ejtő volt.

Az egyik ilyen autó megállt a közelünkben, és ekkor vettem észre, hogy ezek olyanok, mintha fémdobozok lennének kerekeken. És a dobozokban emberek voltak! Erre úgy jöttem rá, hogy a dobozon kinyílt egy ajtó, és kilépett rajta valaki.

Ez az ember kisebb volt, mint a nő, aki ételt hozott a fémtálakban.

– Ó, mami! Kiskutyák! – kiáltotta vékony hangján.

– Samantha, gyere vissza a kocsiba! – felelt neki egy másik hang.

– De mami... – mondta a kicsi ember. Felénk indult kinyújtott kézzel.

Érdekes illata volt – édes és szappanos. De épp most szállt ki abból a dologból, aminek kerekéi voltak, és én nem szerettem a kerekeket.

Elfutottam. A húgom követett.

– Ó... – mondta a kicsi ember szomorúan.

– Biztosan a közelben laknak. Valószínűleg egyenesen hazamennek – nyugtatta meg a másik hang. – Gyere, Samantha, ülj vissza az autóba! Elkészünk.

A kerekesebb dolog elsietett.

Szerkezetek kerekével! Különböző méretű emberek! Arra gondoltam, vajon még mit fogok találni ebben a világban.

Kiderült, hogy ennivalót. Igazam volt, amikor úgy gondoltam, hogy ennivaló lesz a kerítésen túl.

Még hozzá nagyon sok különböző fajta ennivaló!

Láttam, hogy egy kicsit odébb Paca egy nagy műanyag zsákot szaglászik az ösvény mellett. Izgatottnak tűnt, úgyhogy odasiettem, hogy lássam, mi olyan érdekes.

A műanyagban egészen határozottan étel volt. Éreztem az illatát!

A húgom beleharapott a műanyagba. Én is. Paca megragadta a műanyagot a fogával, és megrázta a fejét. Én is erősebben összezártam az állkapcsomat, és amikor a húgom meghúzta a műanyagot, én megrántottam az ellenkező irányba.

A zsák felhasadt.

Csodálatos dolgok hullottak ki belőle a fűbe. Volt köztük egy nagy darab puha hús, és kenyérdarabkák egy másik műanyag zsákban, amit a húgom gyorsan szétszaggatott. Volt egy kartondoboz, amiben egy kis tej lötyögött. Ezt nehéz volt kirágni, de végül sikerült, és fel tudtam nyalogatni a tej egy részét, mielőtt a fű beszívta volna.

Ez csodálatos! Igazunk volt, hogy átvittünk a kerítésen.

– Hé, hagyjátok azt békén! – kiáltotta valaki. – Kifelé innen!

Én nem néztem fel. Túlságosan lefoglalt, hogy a tej maradékához hozzáférjek.

– Tűnés! – kiáltotta a hang, most már hangosabban.

Aztán az égből lehullt egy kő, közvetlenül az orrom mellett. Hátraugrottam, és megráztam a fejemet, amitől szétszóródtak a tejcseppek.

A következő kő pont a faromat találta el!

Ez fájt. Meglepett vakkantással megpördültem, és láttam, hogy egy ember jön felénk. Az arca, a válla és a járása dühösnek tűnt. Egy újabb kő volt a kezében, és dobáshoz készülődött.

Éreztem, hogy ez is olyan, mint a kerekék. Veszély. A világban csodálatos ennivalók vannak, de veszélyek is leselkednek a kutyákra. A legjobb védekezés a veszély ellen, ha elfutunk előle.

Így is tettem. Paca a közelemben maradt, amint végigrohantunk a járdán, egyre távolabb az udvarunktól, ahol a lyukas kerítés mögött ott volt az anyánk és a testvéreink.

– Most nézzétek, micsoda szemetet csináltatok! – kiáltott utánunk a követ dobáló férfi. – El fogok késni a munkából. Ostoba kutyák! Vissza ne gyertek, különben baj lesz!

A húgom meg én addig futottunk, amíg el nem értünk egy sarokig. Befordultunk a sarkon, hogy ne legyünk a dühös férfi szeme előtt. Egy bokor nőtt a kemény ösvény mellett, és mi ez alá húzódtunk, összebújva.

Megnyaltam a húgom orrát, amire még mindig egy kis pépes hús ragadt.

Mindketten fáradtak voltunk, úgyhogy elaludtunk. Amikor felébredtem, sötét volt.

Ismertem a sötétséget. Az udvarunkon minden este sötét lett, és egy kicsit hideg. A sötétséggel azt tehettem az ember, hogy hozzábújik valakihez, aki meleg, és megvárja, amíg elmúlik.

A húgom nem volt olyan meleg, mint az anyám. De azért közelebb fészkelődtem hozzá, és ő is hozzám. Ott maradtunk a bokrunk alatt, amíg vissza nem jött a fény, és akkor felfedeztem, hogy már megint üres a gyomrom.

A gyomorral sok munka van.

A húgom meg én kimásztunk a bokrunk alól, készen arra, hogy keressünk egy másik, ennivalóval tele műanyag zsákot. Legnagyobb meglepetésünkre nem volt sehol! Végignéztünk minden irányban a kemény ösvényen, de egyetlenegy műanyag zsákot sem láttunk sehol.

Elgondolkodtam, vajon visszamenjünk-e az udvarba, hogy megkeressük az anyánkat és a testvéreinket. Ott volna egy tálca ragacs. Még ha nem is volna elég, legalább volna valami.

De nem voltam benne teljesen biztos, merre találnánk meg ismét az udvart. Paca pedig közben egy kicsit már tovább is ment a kemény ösvényen. Talált egy új udvart, ahol egy fémszerkezet vizet fröcskölt szanaszét. Ez jó mulatság volt!

Paca ugatott, és ráugrott a szétszóródó vízre. Egy időre én is csatlakoztam hozzá. Utána vizet lefetyeltem egy pocsolyából. Nem töltötte meg a gyomromat úgy, mint a hús meg a tej tegnap, de segített egy kicsit.

És most keressünk ennivalót! Ez itt a kinti világ, és kell hogy legyen benne valami étel. Találtunk már itt kint csirkét, másféle húst, kenyeret és tejet. Fogunk találni valami mást is. Biztos voltam benne.

És kiderült, hogy igazam van. De nagyobb munka volt, mint gondoltam. Egyre csak mentünk előre. A kemény ösvény végét ért, a házak itt távolabb voltak egymástól, és a sima burkolat helyett az úton lyukak voltak, és gödrök és sóder és föld. Most már olyan messze voltunk anyánktól, hogy szinte éreztem, hogy aggódik értünk. Szerintem Paca is, meg én is visszafordultunk volna már, de időről időre tovább csalogatott minket az ennivaló illata.

Néha az ennivaló, amit találtunk, csak egy darabka papír vagy karton volt, egy kis hússal vagy szósszal bekenve. Néha egy összegyűrt zacskó, valami sós dolog morzsáival. Máskor egy műanyag pohár, az oldalára ragadt édes folyadék cseppjeivel.

Néha-néha kijött egy ember egy házból, és valamit odakiáltott nekünk, mi pedig elfutottunk. Ritkábban megesett, hogy valaki kedvesen szólt hozzánk, és esetleg dobott valami ennivalót is nekünk a földre. Egy darab kenyeret sajttal és paradicsommal vagy egy darabka húst csípős mártással.

Paca meg én közelebb óvakodtunk, hogy megragadjuk az ennivalót, aztán elfutottunk, hogy biztonságban megehessük. Kezdtük megtanulni, hogy az emberekben nem szabad bízni, még akkor sem, ha enni adnak nekünk. Sosem lehet tudni, mikor kezdenek kiabálni vagy köveket dobálni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Éhesek voltunk. Szerettem Pacát, és az egyetlen módja, hogy eltereljem a gondolataimat az éhségről, az volt, hogy vele játszom, de úgy tűnt, mindketten gyorsan elfáradunk.

Voltak napok, amikor majdnem elég ételt találtunk, hogy lecsendesítsük a gyomrunkat, és békésen elaludjunk. De voltak napok, amikor nem.

Azok voltak a legjobb napok, amikor nagy műanyag konténereket találtunk. Ezek csodálatosak voltak!

Mindenféle dolgok szagát éreztük bennük. Húsos, sajtos, csípős, édes, zsíros, mesés szagokat. Olyan szagokat, amiktől vadul csóválni kezdtem a farkam, és nyál csorgott a nyelvemről a földre.

Az volt a gond, hogy ezek a szagok *belül* voltak, a húgom és én pedig *kívül*. Ez bosszantott. Pont fordítva volt, mint ahogy a dolgoknak lenniük kellett volna.

A nagy szeméttartóknak fedele volt, de néha ízletes szagokkal teli műanyag zsákok voltak bennük magasra felhalmozva, és nem csukódott le tőlük a tető. Paca meg én megpróbáltunk felmászni, és megragadni a rakás tetején lévő zsákokat, általában úgy, hogy egymásra álltunk. Bármilyen bosszantó is volt, amikor Paca az arcomba lépett, megbocsátottam neki, ha cserébe maga után húzott egy zsákot, mikor levetette magát. Most már szakértő módon tudtuk feltépni a zsákokat, hogy hozzájussunk a bennük levő morzsákhoz.

Az volt a legjobb, amikor a konténer mellett a földön volt egy zsák. Azt egy pillanat alatt felszakítottuk. Aztán beleástuk magunkat a kiömlő kincsekbe. Egy idő múlva általában odarohant egy